

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

L'idiota misogin

La història. En algun lloc de l'Europa nòrdica, avui. Justine s'ha casat amb Michael, la germana d'ella Claire i el cunyat els preparen el convit al seu castell, però el banquet acaba malament: Justine té por; per arrodonir el caos familiar, el planeta Melancolia xocarà amb la Terra.

La pel·lícula. Els grecs savis d'ahir (els d'avui es passen de llestos) consideraven *idiota* aquell individu que es desentenia dels assumptes de la ciutat, negant-se a participar en la vida política. Lars von Trier (Copenhaguen, 1956) encaixa en la definició, afegint-hi unes sortides de to pròpies d'un idiota amb afany de notorietat (*Comprenc Hitler*, etzibava en roda de premsa a Cannes). A *Melancolia* perpetra un film que, en realitat, en són dos: la primera part *Justine*, seria una comèdia romàntica amb final traumàtic; la segona, *Claire*, una pel·li de ciència-ficció apocalíptica. En l'obertura, de cinc minuts, amb imatges planetàries, una núvia Ofèlia? fugint, cavalls ferits, el Brueghel de *Caçadors en la neu*, ocells que cauen del cel, tot en micro-moviment, sota els romàntics compassos de la wagneriana *Tristany i Isolda*. Un simbolista pòsit d'imatges per al record, tot sigui dit. Però d'aquí fins a l'apocalíptic final, un conjunt de situacions repetitives, dramàtiques algunes, en la millor tradició de la desapa-

reguda Dogma danesa: plans movidissos i trencaments narratius, sempre trufats amb els acords operístics tristany-i-isolda. Queda meridiana que Trier va de melangiós per la vida cinematogràfica, alhora que descarrega una inquietant misoginia amb aquestes dues germanes: l'una, Justine, autodestructiva com la del marquès de Sade; l'altra, Claire, sùmmum de la burgeseta pija. A tot això, Trier exerceix del què en realitat és: un esteta postmodern. Li ha sortit un

Melancolia

Director: Lars von Trier. Int: Kristen Dunst, Charlotte Gainsbourg, Kiefer Sutherland. Dinamarca-Suècia-França-Alemanya, 2011. 130'. Funatic Lleida.

relat, que ves per on, és el negatiu d'*El àrbol de la vida*, el film de Malick, que li va guanyar la partida a Cannes.

La imatge. Justine, Claire i el nen, arrecerats sota el *tipi* nu, tot esperant l'arribada del planeta Melangia.

La frase. "La Terra és cruel, no hem de plorar per ella", etziba Justine. Aquí s'equivoca Justine-Trier: la Terra no és cruel. Ho són els seus habitants. Cineastes inclosos.

La recomanació. Addictes als productes *made* Lars von Trier.